

New York Times BESTSELLER

MOJE VELKÁ TLUSTÁ,

ZOMBI

RYBA

RYBOSAURUS
ÚTOČÍ

MO O'HAROVA'

FRAGMENT

Rychle
projed!

Moje velká tlustá zobí ryba – Rybosaurus útočí

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.fragment.cz
www.albatrosmedia.cz

Mo O'Harová

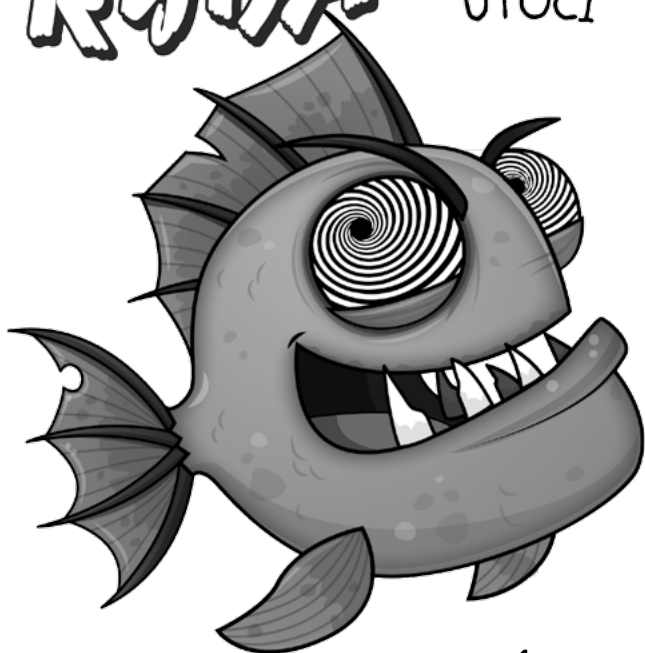
Moje velká tlustá zobí ryba – Rybosaurus útočí – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2018

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA a.s.

MOJE VELKÁ TLUSTÁ,
ZOMBI
RYBA RYBOSAURUS
ÚTOČÍ

MO O'HAROVÁ

Ilustroval Marek Jagucki

MOJE VELKÁ TLUSTÁ, ZOMBÍ RYBA RYBOSAURUS ÚTOČÍ

Mo O'Harová vyrůstala v americké Pensylvánii a nyní žije v jihovýchodním Londýně. Hereckou a spisovatelskou dráhu zahájila jako vypravěčka, objížděla divadla a školy ve Spojeném království a v Irsku. Vedle knih pro děti psala také komické skeče pro Radio 4 a předváděla své příběhy v Londýně a Edinburghu. Mo a jejímu staršímu bratrovi se ještě jako malým dětem jednou podařilo oživit oblíbenou akvariijní rybičku, která už měla namále.

*Mému nejlepšímu příteli Jamiemu.
Píšu o nejlepších přátelích, protože mám Tebe.*

OBSAH

Tajemný rytíř	7
1. kapitola Rozprava začíná	9
2. kapitola Rolníci, rolníci, kdopak vám dal hlas?	14
3. kapitola Zlo zůstane zlem	20
4. kapitola Trefa do černého	26
5. kapitola S tím rytířem něco je	31
6. kapitola Frenký, vévoda Oranžský	39
7. kapitola Král Tesák	45
8. kapitola Hostina hodna Rybího Veličenstva	48
9. kapitola Pohár se zlatou rybkou	53
10. kapitola Tajemství Temného rytíře	59
11. kapitola Opusťte jeviště vlevo, jako to kotě	65
12. kapitola Zlotřilý projekt	72
13. kapitola Poraženi létající rybou	78
14. kapitola Princeznička a její zlatá rybka	85
15. kapitola Poloviční Rytíř z Kobyli	89
16. kapitola Sir Pratom Udatný	98
17. kapitola Kůň utekl	104
18. kapitola Vítěz turnaje	109

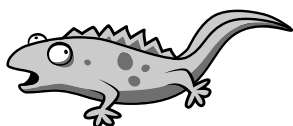
Jurský kapr	117
1. kapitola Velká a malá ryba	119
2. kapitola Historie plná ryb	127
3. kapitola Rybí únos!	134
4. kapitola Pravěký vězeň	141
5. kapitola Experiment na útěku	146
6. kapitola Ryba bez vody	154
7. kapitola Nikdy nevěřte upířímu kotěti	161
8. kapitola Ryba ve vodě	169
9. kapitola Monstrum se zelenýma očima	175
10. kapitola Katastrofa	180
11. kapitola Přítel, nebo nepřítel?	187
12. kapitola Frenký ve světle reflektorů	196
13. kapitola Šílený plán	200
14. kapitola Zbrusu nová kapitola	207

TAJEMNÝ RYTÍŘ

1. kapitola

Rozprava začíná

Po obou stranách školního autobusu kodrcajícího nahoru do kopce ke Skalnímu hradu vytrubovaly trumpety. A nemyslím tím obyčejné trumpety, ale takové ty dlouhatánské špičaté, ze kterých visí prapory a které můžete vidět v takových těch videohrách s černokněžníkem ve věži.

„Páni, ti foukají, div si nevyplivnou plíce!“ poznamenal jsem a otočil se na svého nejlepšího kamaráda Pradeepa, který se choulil na sedadle za mnou.

„Blééé!“ zachroptěl Pradeep a naplnil další blící pytlík. „Pěkné trumpety.“

Já a Pradeep v autobuse obvykle sedíme vedle sebe, protože mně vůbec nevadí, že se mu za jízdy dělá špatně, dnes však vedle mě sedět nechtěl.

Chápete... každá třída si na dnešní Den ve středověku, jak se náš výlet jmenoval, musela vybrat převlek – a na nás připadli rolníci.

Pět nejpádnějších důvodů, proč je kostým rolníka nejlepší ze všech kostýmů:

- 1) Přímo se OČEKÁVÁ, že budete neupravení a špinaví. Skvělé!
- 2) Když máte kostým moc čistý, je doslova vaší *povinností* skočit do louže, abyste si ho umazali.
- 3) Součástí kostýmu je cosi jako kamaše (které jsou překvapivě pohodlné a dobře se v nich leze na stromy).
- 4) Máma nemohla říct: „Tak takhle do školy jít nesmíš!“, protože jsem MOHL.
- 5) Bláto lze vyrobit i z dokonale suché hlíny, stačí, když do ní skočíte!

Frenký, moje velká tlustá zombí ryba, si ve skákání do louží plných bláta liboval taky. Odšrouboval jsem víčko čutory, která mi visela přes rameno, aby mohl vykouknout ven.

„To je Skalní hrad,“
vysvětlil jsem mu.

„Vypadá skvěle,
co?“

Frenký pokr-
čil ramínky,
jako by to na
něho neudě-
lalo zvláštní
dojem, ale pak
si všiml hradní-
ho příkopu plného
vody. Vyklouzl z čutory,
plácl sebou na okno autobusu a se šplíchnutím
přistál zpět v láhvi.

„Frenký, já nechci být špinavý!“ zahuhlal zezadu Pradeep. Jeho máma vůbec nepochopila, co se myslí rolnickým kostýmem, a poslala ho do školy v neposkvrněné smetanově bílé haleně, plstěné čapce s bílým pérem a bělostných kamaších. Vypadal spíš jako středověká reklama na bílou čokoládu. A právě proto vedle mě nechtěl sedět.

„No tak,“ řekl jsem. „Nechceš mi doufám vynadat, že s námi jede Frenký? Anebo mi aspoň připomenout, že se vždycky, když ho s sebou vezmu, namočíme do nějakého průšvihu?“

„Ne-e!“ zahuhlal Pradeep a odložil další blicí pytlík s nákladem. Muselo mu být vážně zle.

Konečně jsme byli u hradu a autobus zastavil. Jakýsi chlapík v legrační čepici s rolničkami zaklepal holí řidiči na okno. „Dobrého jitra, ctný muži, budiž požehnán v tento líbezný den. Mé jméno jest Archibald z Třasořitky.“ Uklonil se a všechny jeho rolničky zacinkaly. „Ovšem je-li ctěná libost, zvěte mě Bláznem.“

„To je nějaká rocková kapela?“ zeptal se řidič.

„Ty, pane, zajisté žertuješ!“ pravil Blázen a máchl hůlkou, až to zazvonilo. „Zdaliž jsi přivezl venkovský lid?“

„Heh?“ nechápal řidič.

Šašek si odkašlal. „To nic. Rci těm mladým mužům a ženám, nechť pospíší ku hradu, a sám račiž ustájeti svůj povoz támhle.“ Blázen máchl hůlčičkou k parkovišti vedle hradu.

„Cože mám udělat?“ stále nechápal řidič.

Dvorní blázen se zhluboka nadechl. „Řekněte dětem, ať si vystoupí, a zaparkujte támhle.“

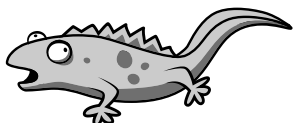
„Ach tak, jasně!“ Řidič kývl a pak na nás křikl: „Všichni ven! A nic si tady nezapomeňte!“

Když nám připomínal, abychom si v autobuse nic nezapomněli, zpřímá se podíval na Pradeepa.

2. kapitola

Rolníci, rolníci, kdopak vám dal hlas?

Popadli jsme Pradeepovy blicí pytlíky a vystoupili z autobusu. Pytlíky jsme vyhodili do nejbližšího odpadkového koše a pak jsme si stoupli do řady vedle ostatních, aby nás učitelé mohli spočítat. Od té doby, co se kdosi ztratil při exkurzi v továrně na bramborové lupínky, jsou obzvlášť opatrní. Ten kluk (nebo holka) stihl zdlábnout pět obřích sáčků, než ho našli. Myslím, že to škola musela zaplatit.

Promluvila k nám paní učitelka Richardsová. „Mně osobně připadá úžasné, že zde strávíme den, který nás přenese do historie a bude naplněn poznáním.“ Obličej jí zářil úsměvem, jaký jsem ještě nikdy u žádné učitelky dějepisu neviděl. Myslím, že je to proto, že nás učí hlavně o sa-

mých válkách, moru a jiném zlořádstvu. „A teď už prosím věnujte pozornost našemu dnešnímu průvodci.“

„Slyšte, slyšte, vy, kdož jste zavítali na Skalní hrad,“ vykřikl Blázen. „Popřejte mi sluchu a já vám povím, jaká dobrodružství můžete očekávat.“ Když mluvil, mával hůlčičkou s rolničkami. „Stanete se svědky tří disciplín Turnaje Skalního hradu. Tou první jest lukostřelba, kde rytíři dosvědčí, jak pevnou mají ruku. Druhou disciplínou jest zvedání těžkého kamene, aby se popasovali, kdo jest nejsilnější. A nakonec je čeká klání s dřevci – v něm projeví svou statečnost.“

„Už se nemůžu dočkat, až budou střílet z luku!“
pošeptal mi Pradeep.

„Já taky,“ souhlasil jsem. „A kromě toho jsem vážně rád, že jsme tady a nečeká nás dnes vůbec nic ‚zlotřilého‘.“

Ještě jsem to ani nedořekl, když jsme uslyšeli známý smích. „Chachachachá!“

A pak jsme ho uviděli. Můj starší bratr, obávaný **ZLOTŘILÝ VĚDEC**, měl na sobě vyšívaný kabát z těžkého sametu a sametové kraťasy bohatě řasené v pase a kolem nohavic. Pod nimi měl tmavé spodky a na nohou špičaté boty. Spolu s ostatními kluky a holkami ze třídy se blížili k nám. Všichni měli nádherné šaty a na hlavách měkké klobouky s širokou krepou.

Když došli až k padacímu mostu, dvorní šašek jim vysekl hlubokou poklonu. „Krásný den přeji, urozené dámy a ctihodní pánové. Zde jest rolnictvo, lid dělný, jenž přijel robotovat na panském dvoře.“

Mark zkřivil ústa v úsměvu, při kterém běhal mráz po zádech. „Super... ehm, totiž chci říct... jak báječné.“

Moje čutora sebou začala divoce házet, jak se z ní Frenký snažil dostat ven. Od té doby, co se Mark pokusil Frenkýho otrávit v jakési jedovaté břečce a pak ho spláchnout do záchodu, jsou ti dva nepřátelé na život a na smrt.

„Pššt, Frenký!“ zašeptal jsem.

„Dnes, jak víte, si hrajeme na život ve středověku,“ zvolala paní učitelka Richardsová. „Takže přání urozených pánů a dam, *pokud to nejsou vyložené nesmysly*,“ – při těchto slovech se zahleděla na Marka – „jsou nám rozkazem. Rolníci, vzhůru do hradu!“

„Ech!“ Mark se těsně před padacím mostem zastavil. „Přece nevzkročím do toho bláta. ROLNÍKU!“ vykřikl.

Blázen pokynul mně a Pradeepovi, abychom Markovi pomohli.

Přehodil jsem si čutoru přes rameno, aby byl Frenký od Marka co nejdál, a s Pradeepem jsme z rukou vytvořili stoličku, na které jsme Marka přes louži přenesli. Když jsme ho pokládali na zem, hrábl nohou, a na mě a Pradeepa se snesla blátivá sprcha.

„Fuj!“ zavrčel Pradeep a utíral si bláto z obličeje a haleny.

„Ach... to jsem nechtěl,“ ušklíbl se Mark. „Podjela mi noha. Chachachachá!“

Spolu s ostatními urozenými pány a dámami pokračoval v cestě a naše třída rolníků je následovala.

Frenký sebou v čutoře zuřivě házel a snažil se povolit uzávěr. Vytáhl jsem korkový špunt, aby se mohl přesvědčit, že je Mark pryč.

„Při vší té smůle můžeme být rádi, že si Mark nevyšiml Frenkýho,“ řekl jsem Pradeepovi. „A po jeho upříím kotěti, Tesákovi, taky není ani stopy. Ještě pořád si můžeme užít prima den. Stačí se jen vyhnout Markovi.“

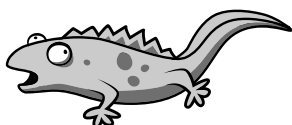
„Jasně! Je fakt, že to mohlo být mnohem horší!“ zavtipkoval Pradeep. „Ještě tady mohl být Sanj, můj starší bratr **ZLOTŘILÝ POČÍTAČOVÝ GÉNIUS.**“

Vtom jsme uslyšeli smích připomínající dýcha-
vičné sípání.

3. kapitola

Zlo zůstane zlem

„To si děláš legraci!“ vyděsil jsem se.

Proti nám si to od hradu v kostýmu středověkého kouzelníka vykračoval Sanj, Pradeepův starší brácha **ZLOTŘILÝ POČÍTAČOVÝ GÉNIUS**.

„Pěkný klobouk,“ ozval se Pradeep a zašpuntoval čturu, aby se Frenký na Sanje nevrhl.

„Říkal jsem si, že mi tenhle převlek sedne, protože umím kouzlit s výpočetní technikou.“ Sanj se zle ušklíbl. „Naše škola pro nadané žáky byla pozvaná taky, proto jsme tady v kostýmech, které odpovídají našim schopnostem.“ Pak vrhl pohrdavý pohled na naše umouněné rolnické převleky. „A teď koukám, že vy taky.“ Hvízdavě se zachechtal a naklonil se k nám, jako by nám chtěl něco důvěrného pošeptat.

Zničehonic z čutory vyletěl špunt i s Frenkým a trefil Sanje přímo do nosu.

„Áúúú!“ zařval Sanj a v úleku máchl svojí kouzelnickou hůlkou.

„Nech toho, Frenký!“ vykřikl jsem, odlepil svého rybího zombíka ze Sanjova nosu a hodil ho zpátky do čutory.

„Mmmůj mmos!“ ozval se Sanj hlasem, který zněl, jako by měl v obou nosních dírkách nacpané kilo vatových tamponů. „Mmá mmás mmos-tamu... mi s mtou mybou!“

„Prosím?“ nechápal jsem.

„Myslím, že říkal, že nás dostane... i s nějakou chybou,“ vysvětlil mi Pradeep.

„Mme!“ zařval Sanj. „Mmybou! Mmybou!“

„Ach tak, rybou,“ řekli jsme s Pradeepem současně.

„Mmmesmáším mi!“ zahuhlal Sanj a odkvačil zpátky k hradu.

„Ale ne,“ povzdychl jsem si. „Řekne o Frenkém Markovi a budou potíže.“

„Když se jim budeme klidit z cesty, tak ne,“ uvažoval Pradeep.

Vtom nás přerušily hradní fanfáry.

„Začíná soutěž v lukostřelbě, Tome!“ vykřikl Pradeep. „Pojďme, abychom nepřišli o začátek!“

Přeběhli jsme padací most, jenomže nádvoří bylo tak plné lidí, že jsme na rytíře vůbec neviděli. Pradeep ukázal na nevysoké hradní cimbuří. Bylo široké a pevné a byly v něm takové jako výklenky, ve kterých *podle mě* při bitvách seděli lukostřelci nebo tam byla děla. Vypadaly jako dokonalá sedátka pro sledování turnajů.

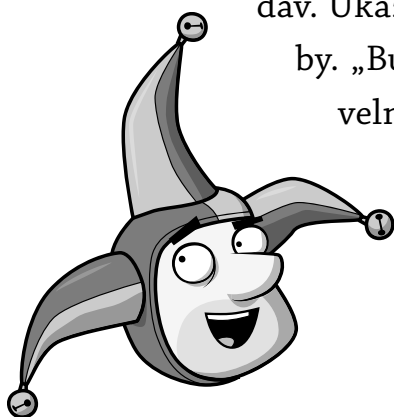
„Skvělý nápad,“ řekl jsem. „Odtamtud skvěle uvidíme.“

Pověsil jsem si čturu s Frenkým kolem krku a vyšplhali jsme po dřevěných žebřících opřených o hradby.

Když jsme se podívali dolů na nádvoří, spatřili jsme dav rolníků. Urození pánové a urozené dámy z Markovy školy a nadaní černokněžníci, věštci, králové a královny ze Sanjovy školy seděli na tribunách kolem oploceného kolbiště. A pak jsme uviděli rytíře. Stáli v řadě jeden vedle druhého a zbroj se jim ve slunci leskla. U pasu měli zavěšené toulce se šípy a v ruce drželi dlouhé luky. Odšpuntoval jsem čturu, aby se mohl Frenký taky podívat.

Dvorní šašek předstoupil před shromážděný dav. Ukázal na terče opřené o hradby.

„Buďte vítáni, urozené dámy, velmožní pánové i vy všichni ostatní. První ze tří soutěžních disciplín právě začíná! Vítězem nechť jest ten, kdo má nejlepší mušku.“

„Cože?“ ozvalo se ze zástupu rolníků.

Blázen dodal: „Nejpřesnější zásah vyhrává!“

Všichni zajásali. Na tribuně jsem zahlédl Marka. Císař si se Sanjem šeptali a dívali se na nastoupené rytíře.

„A nyní, dámy a pánové, budiž mi dovoleno představit naše udatné rytíře!“ zvolal Blázen a zacinkal hůlkou s rolničkami. Z řady vystoupil rytíř ve stříbrné zbroji, na prsou měl vyobrazený meč ovitý rudou růží.

„Rytíř z Růže!“ vykřikl Blázen. Rytíř se uklonil a všichni zatleskali.

Frenký vykoukl z láhve, ale nezdálo se, že by na něj rytíř udělal kdovíjaký dojem.

Potom z řady vystoupil rytíř ve zlaté zbroji, v přilbě jako špičatá koruna. „Rytíř ze Zlaté koruny!“ oznámil Blázen. I druhý rytíř se uklonil a obecenstvo mu provolalo slávu.

Frenký zívá.

„No tak, nebuď nezdvořilý, Frenký,“ napomenul ho Pradeep. „Ty bys nejspíš to, co dokážou oni, nedokázal.“

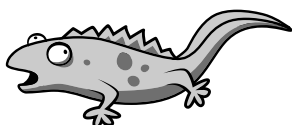
Frenký se na Pradeepa zaškaredil, vyskočil z čutory a dopadl na hradby. Tlamičkou sebral několik kamínků a pak se otočil čelem proti jednomu z trubačů stojících u kolbiště. Ozvalo se několik lupnutí, jak Frenký vystřelil kamínky z pusu. Všechny do jednoho zasáhly ústí měděné trumpety a několikrát to kovově cinklo.

Frenký si oprášil ploutvičky, podíval se na nás, jako by chtěl poznamenat: „Co jste to říkali?“, a skočil zpět do čutory.

4. kapitola

Trefa do černého

„Tak jo, to bylo dobré,“ zamumlal Pradeep, když předstoupil třetí rytíř. Na sobě měl stříbrnou zbroj a na hrudi a na štítu bílého koně.

„Buď vítán... Rytíři z Kobylí!“ zvolal Blázen a z davu se ozvalo nespokojené zamručení. Rytíř se uklonil a já bych přísahal, že vypadal trochu zklamaně, že se nikomu jeho jméno nelíbí.

Frenkýho oči se ve vteřině proměnily v plavnoucí zeleň.

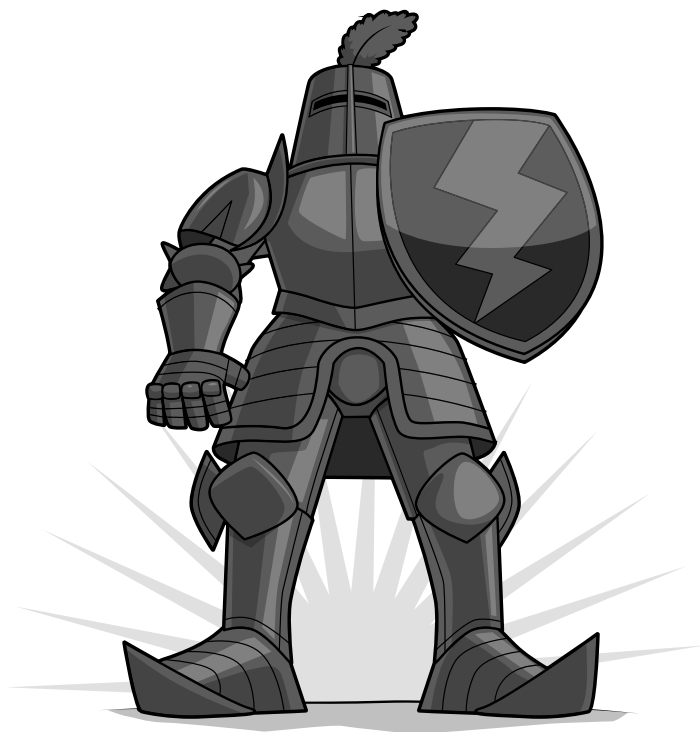
„Pradeepe!“ zašeptal jsem a ukázal na Frenkýho.

„Ale ne,“ povzdechl si Pradeep. „Jeho instinkt zombíka mu napovídá, že se děje něco zlého.“

Vtom vystoupil z řady poslední rytíř. Byl celý v černém. Měl černou zbroj, černou přilbu i černý

štít. Byl urostlý, měl široká ramena a nepohnutě stál krok před ostatními a čekal, až jej Blázen uvede.

„Zdá se, že zde máme jednoho opozdilce...“ začal Šašek a zamračil se na listinu, ve které měl uvedená jména všech rytířů. „Já však tady jméno tohoto ctihodného rytíře nemám.“

Najednou se postavil Mark a vykřikl: „Mluvil jsem s ním před turnajem a říkal, že se jmenuje... eh... ehm... Jemný.“

„Jemný?“ nevěřil Šašek vlastním uším.

„Mmmééé, *Mmmemný!*“ Sanj vstal a vykřikl: „Mmmrotože mme mmemný jako mmoc.“

„Odpusť, velmožný pane, ale jakým jazykem ráčíš mluvit?“ zeptal se Blázen.

„Ehm, jmenuje se *Temný*, protože je temný jako noc. Jo, je to Temný rytíř! Jasně, super,“ doplnil Mark.

„Buď vítán, ctihodný Temný rytíři!“ zazvonil Blázen rolničkami a dav znovu zatleskal.

Turnaj začal a zdálo se, že se Frenký poněkud zklidnil, i když neustále vykukoval z čutory a po-dezřívavě se rozhlížel.

„Já myslím, že za ten Frenkýho zombí pohled můžou Mark se Sanjem,“ řekl jsem Pradeepovi, ten kývl, ale nespouštěl oči z lukostřelců. Rytíř z Růže se napoprvé trefil těsně vedle žlutého středu. Ani Rytíř ze Zlaté koruny si nevedl špatně.

„To byla skoro trefa do černýho!“ vykřikl kdosi z urozeného panstva.

„Hej, proč se tomu, když se někdo trefí do prostřed, říká trefa do černýho?“ zeptal jsem se.

„V lukostřelbě se tak tomu vlastně neříká,“ vysvětlil mi Pradeep. „Když se ti podaří zasáhnout žlutý střed, říká se tomu prostě *trefa do žlutého*.“

Chystal se vystřelit třetí rytíř. Rytíř z Kobylí pečlivě zamířil a vystřelil. Šíp zasáhl střed terče.

„Skvělé, trefa do žlutého!“ vykřikl jsem. Všichni se na mě podívali s nechápavým výrazem ve tváři.

„Termíny lukostřelby jim očividně nic neříkají,“ povzdechl si Pradeep.

Poslední na řadě byl Temný rytíř. Všiml jsem si, že Sanj na tribuně cosi provádí s tou svojí kouzelnickou hůlkou a míří s ní na rytíře.

„Myslíš, že Sanj vážně věří, že umí čarovat?“ zavtipkoval jsem a ukázal na Sanje.

V tu chvíli Temný rytíř mocným trhnutím natáhl tětivu a zamířil. Na vteřinu znehybněl... a vystřelil. Šíp proletěl vzduchem, trefil opeření

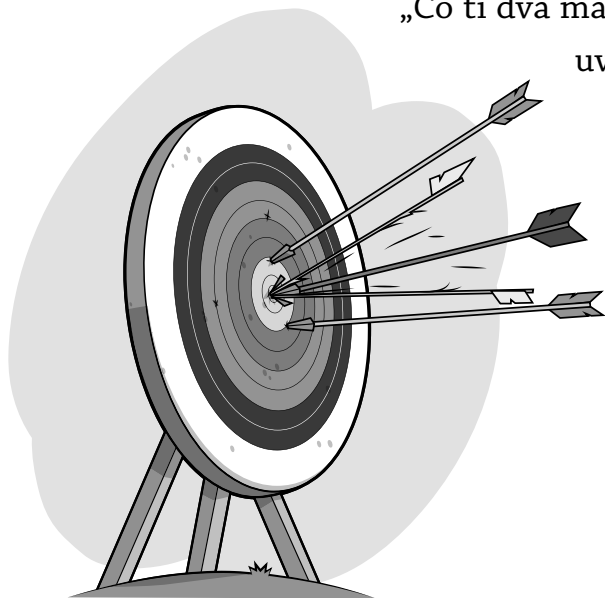

šípů Rytíře z Kobylí a rozpůlil je vedví. Dav propukl v jásot, ale Temný rytíř se ani neobtěžoval divákům pokynout. Jen tam bez hnutí stál a vyčkával.

Frenký sebou začal zuřivě házet. Oči se mu rozsvítily nebezpečnou zombí zelení.

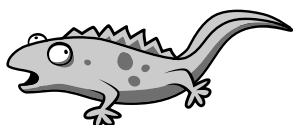
Pradeep mi poklepal na rameno. Ukázal na Marka, který teď stál a držel si klobouk, jako by v něm měl něco schovaného. Mark pohlédl na Sanje a kývl, Sanj se usmál.

„Co ti dva mají za lubem?“
uvažoval jsem
nahlas.

5. kapitola

S tím rytířem něco je

„Nezpochybnitelné vítězství patří udatnému Temnému rytíři!“ nechal se slyšet dvorní Blázen. „Co jsem živ, ještě nikdy jsem neuhlídal takovou trefu.“ Máchl hůlkou s rolničkami a potlesk utichl. „Již známe vítěze prvního kola, ale kdo bude vítězem celého turnaje?“

Sotva domluvil, Temný rytíř přešel ztěžka kolem ostatních rytířů, opustil kolbiště a vmísil se do davu. Podél hradeb se vydal na zadní nádvoří.

„Rytíři se teď občerství,“ oznámil Blázen. „Vy ostatní se můžete rozejít na svá stanoviště, na nichž budete plnit úkoly.“

Frenký už měl oči zase normální, ale v pohodě zdaleka nebyl.

„Možná bychom mu měli sehnat něco k snědku, aby se uklidnil?“ napadlo mě.

Slezli jsme z cimbuří a vydali se podél hradeb, ze kterých jsme Frenkýmu oždibovali kousičky zeleného slizu. Zombí rybky jedí jenom to, co je zelené, a čím je to plesnivější a oslizlejší, tím víc jim to chutná. Frenkýmu však chutnají i zelené sladkosti. Byli jsme tak zabraní do seškrábávání zeleného slizu, že jsme div nevrátili do Temného rytíře.

„Eh, dobrý den, pane Temný rytíři,“ vykotal jsem překvapeně. Frenkýho oči se zeleně rozzářily, a tak jsem ho rychle zatlačil zpět do čutory a hrdlo jsem zakryl dlaní.

Temný rytíř se na nás ani nepodíval.

„Ehm, mohli bychom se protáhnout k té zelené zdi za vámi, prosím?“ dodal Pradeep, když jsme se kolem něj pokoušeli proklouznout. „Sbíráme z hradeb sliz pro... ehm, pro paní učitelku na projekt...“

Zrovna když jsme začali oškrábávat ten nej-mazlavější sliz, dorazil Rytíř z Kobylí a poplácal Temného rytíře po rameni.

Temný rytíř se ani nepohnul.

„Ehm...“ začal Rytíř z Kobylí. „Pane Temný rytíři... jen jsem vám chtěl říct, že za to, co jste předvedl s lukem, máte můj obdiv. Skvělá trefa. Zvítězil jste po právu.“

Temný rytíř tam prostě jen beze slova stál, hledí mu zakrývalo tvář. Potom Rytíře z Kobylí odstrčil a odkráčel pryč.

Rytíř z Kobylí svěsil ramena a zpod hledí se mu vydral tichý vzdech. „Ach... no dobře,“ zamumlal.

Pradeep se podíval na mě a potom řekl: „Promiňte, Rytíři z Kobylí, ale střílel jste skvěle. Nebýt Temného rytíře, určitě byste zvítězil.“

„A máte fakt vtipné jméno,“ dodal jsem.

„Ach, děkuju.“ Rytíř zvedl hledí a my jsme viděli, že to není žádný vousáč s tváří ošlehanou větrem, jak jsem si ho představoval. Vlastně vypadal úplně mladě, tak na šestnáct.

„Tohle je můj první turnaj,“ řekl. „Ještě před týdnem jsem byl jen obyčejný panoš ve Středověkém klubu. Myslel jsem si, že to jméno ze mě

